

From the Pastor's Desk

Sunday, October 4, 2026

Dear parishioners and friends:

After many years of construction, Bùi Chu Cathedral in northern Vietnam has been completed and solemnly consecrated. Seeing the new cathedral standing spacious and beautiful, everyone is understandably joyful. The flags and flowers, the congratulations and words of praise, and the pride in a project shared by the entire diocese are all entirely appropriate.

One article observed that this is not the work of any one individual or group, but rather the fruit of the love, sacrifice, and shared responsibility of the entire diocesan family. That is indeed beautiful. But it is also worth remembering that the joy of completion is very different from the voices heard at the beginning.

Before reconstruction began, the decision to dismantle the old cathedral met with considerable opposition. There were concerns about losing a historic building, traces of the past, and part of the region's cultural and architectural heritage. Some architects and preservation advocates proposed retaining the old structure or finding an alternative solution. Those concerns were not without merit and certainly deserved to be heard.

Yet this story also reveals a familiar reality: before a project begins, there are often many voices advising against it; once it succeeds, many are happy to share in the celebration. Today, with the project successfully completed, it is easy to call it "a work belonging to everyone." And indeed, it is. But consider another question: What if the project had failed?

If construction had stalled, the finances had collapsed, or the result had fallen short of expectations, would it still have been described as "the work of the entire diocesan family"? Or would people instead have asked: Who proposed it? Who made the decision? Who is responsible? There were warnings at the time—why did they go ahead anyway?

The lesson here is not that those who opposed the project were wrong. Those entrusted with responsibility must know how to listen to public opinion, especially professional expertise and dissenting voices. Listening guards against overconfidence and helps ensure that important decisions are made with greater care.

But listening does not mean allowing public opinion to make the decision in place of those who have the vision and bear the responsibility. After listening, consulting others, weighing the benefits and risks, and considering the matter carefully, someone must ultimately make the decision—and be prepared to take responsibility for it.

Today, as flags and flowers mark the solemn consecration, perhaps some recognition should also be given to those who had to make the decision years ago—when there was not yet a beautiful cathedral standing before them to vindicate their choice, and when no one could know with certainty how things would turn out.

Looking back on a decision after it has succeeded is relatively easy. Far more difficult is having the courage to make that decision when you do not yet know whether tomorrow people will come bearing flowers—or stones to throw at you.

Fr. Justin T. Le
Pastor

Thư Cha Chánh Xứ

Chúa Nhật, ngày 4 tháng 10 năm 2026

Kính thưa Quý Cụ, Quý Ông Bà và Anh Chị Em:

Sau nhiều năm xây dựng, Nhà thờ Chính tòa Bùi Chu ở miền Bắc Việt Nam đã hoàn thành và được được cung hiến rất trọng thể. Nhìn ngôi thánh đường mới khang trang, đẹp đẽ, ai cũng vui. Cờ hoa, những lời chúc mừng, ngợi khen và niềm tự hào về một công trình chung của cả giáo phận là điều hoàn toàn chính đáng.

Một bài viết nhận định rằng đây không phải là công trình của riêng một cá nhân hay một nhóm người, nhưng là kết tinh của tình yêu, sự hy sinh và trách nhiệm của cả đại gia đình giáo phận.

Điều đó thật đẹp. Nhưng cũng nên nhớ rằng niềm vui của ngày hoàn thành rất khác với những tiếng nói của ngày bắt đầu.

Trước khi xây dựng lại, quyết định hạ giải ngôi nhà thờ cũ đã gặp không ít ý kiến phản đối. Người ta lo mất một công trình cổ, những dấu tích lịch sử và một phần di sản văn hóa, kiến trúc. Một số kiến trúc sư và những người quan tâm đến việc bảo tồn đề nghị giữ lại công trình cũ hoặc tìm một giải pháp khác. Những quan ngại ấy không phải không có lý và chắc chắn đáng được lắng nghe.

Thế nhưng câu chuyện cũng cho thấy một thực tế khá quen thuộc: trước khi làm thì thường có nhiều người bàn ra; khi thành công thì nhiều người lại vui vẻ cùng chung niềm vui. Hôm nay, khi công trình đã hoàn thành tốt đẹp, người ta dễ dàng gọi đó là "công trình của chung". Và quả thật, đó là công trình của chung. Nhưng thử đặt một câu hỏi: nếu công trình thất bại thì sao?

Nếu việc xây dựng dang dở, tài chính đổ vỡ, hoặc kết quả không được như mong đợi, liệu người ta có còn gọi đó là "công trình của cả đại gia đình giáo phận" không? Hay lúc ấy người ta sẽ hỏi: Ai đề xướng? Ai quyết định? Ai chịu trách nhiệm? Ngày ấy đã có người cảnh báo rồi, tại sao vẫn cứ làm?

Bài học ở đây không phải là những người từng phản đối công trình đã sai. Người có trách nhiệm phải biết lắng nghe dư luận, đặc biệt là những ý kiến chuyên môn và cả những tiếng nói không đồng thuận. Lắng nghe giúp tránh sự chủ quan và giúp một quyết định được cân nhắc cẩn trọng hơn. Nhưng lắng nghe không có nghĩa là để dư luận quyết định thay cho người có tầm nhìn và có trách nhiệm.

Sau khi đã lắng nghe, tham khảo, cân nhắc lợi hại và suy xét cẩn thận, cuối cùng vẫn phải có người đưa ra quyết định - và sẵn sàng chịu trách nhiệm về quyết định ấy. Sự khôn ngoan của người lãnh đạo nằm ở chỗ biết điều gì cần nghe, nghe ai, khi nào cần điều chỉnh; nhưng cũng phải biết lúc nào cần can đảm bước tới.

Hôm nay, khi cờ hoa đang được chuẩn bị cho ngày cung hiến, có lẽ cũng nên dành một sự ghi nhận cho những người đã phải đưa ra quyết định từ nhiều năm trước - khi chưa có một ngôi thánh đường đẹp đẽ trước mắt để chứng minh cho lựa chọn của mình, và khi chưa ai có thể biết chắc kết quả sẽ ra sao.

Nhìn lại một quyết định sau khi nó đã thành công thì tương đối dễ. Khó hơn nhiều là dám quyết định khi chưa biết ngày mai người ta sẽ mang hoa đến tặng mình - hay mang "cục đá" đến ném mình.

Lm. Giuse Lê Trung Tướng
Chánh xứ